

at den Indvending, som gjentagne Gange her er bleven fremsat imod Justitsministerens Forslag, er, at han ikke, om jeg saa maa sige, vil tillade sin Collega Kirkeministeren at komme til Orde i denne Sag. Han siger: „Sagen vedkommer ikke min Collega Kirkeministeren“, men selv taler han ikke desto mindre dog kun som Justitsminister. Dette maa vel erindres. Sagen kunde meget let have været ordnet den forrige Gang, da Lovforslaget i denne Samling laa for her i Salen, førend det paa den bekjendte mærkelige Maade forsvandt, hvis Kirkeministeren ikke da havde havt Betænkelse ved at udtale, hvad der ligger med ligefrem Nødvendighed i Forholdets Natur, at hvis et saadant Forslag gik igjennem som det, hvilket Justitsministeren anbefalede, maatte der udkomme en kongelig Anordning, som ligeoverfor dem, der søgte geistlige Embeder, udtalte sig om de Vedkommendes Stilling, om det Forhold, som man vilde ignorere og slyde bort, men som jeg ikke troer bør slydes bort. Det paagjældende Forhold var omhandlet i det Forslag fra Fællesudvalget i forrige Samling, som min ærede Collega (Ploug) omtalte. Dette forbigik han, men det er et meget væsentligt Punkt, og, dersom det kom med, er jeg vis paa, at Sagen var i Orden. Det vil erindres, at det af Fællesudvalget i forrige Samling vel var foreslaaet — og det ærede Medlem var selv med til at stille dette Forslag — til § 39 at føie følgende: „Enhver Børnepligtig, der har modtaget Ordination i den danske Folkekirke, er fritagen for Tjeneste i Forstærkningen. Han kan derhos, efterat have opfyldt sin Børnepligt i 4 Aar, ikkun indkaldes i Krigstid til Anvendelse som Præst ved Hæren eller Søværnet“; men der var endvidere til § 11 stillet Forslag til en Bestemmelse om de Aldersforhold, som herved skulde komme i Betragtning, saalydende: „Enhver Børnepligtig, der vil vinde Afgang til ved sit fyldte 25de Aar at ordineres som Geistlig i den danske Folkekirke, maa imidlertid fremstille sig saa betimeligt, at han i 4 Aar kan have opfyldt sin Børnepligt, inden han fylder sit 25de Aar; i andet Fald kan han ikke modtage Ordination, før der er hengaaet saa lang Tid,

at han har tjent i 4 Aar“, hvorhos det tilføjede, forsaavidt man maatte have Betænkelse, en Betænkelse, som Fællesudvalget ikke ansaae for grundet, ved at lade dette komme ind i selve Børnepligtsloven, var foreslaaet at tilføie en ny Paragraph, § 66, hvorefter Lovens skulde træde i Kraft samtidig med en Lov om en Tidsbetingelse for Ordination af Geistlige i Folkekirken, til hvilken Lov der allerede var indbragt Forslag. Dette Punkt var et væsentligt Led i det Forslag, der kom frem i forrige Samling, og, vil man oplyse den historiske Sammenhæng, mener jeg altsaa, at det er nødvendigt, at dette Punkt kommer frem med.

Ordf. Jeg haaber, at Thingets øvrige Medlemmer ikke have opfattet mit Foredrag saaledes, som det ærede første Medlem for 10de Kreds (Seszen) havde gjort, thi det var aldeles urigtigt. Overken har jeg omtalt Danmarks politiske Forhold til Udlandet i det Omfang, som han meente, ikke heller har jeg citeret Grundloven. Jeg har kun sagt, at de Geistliges Fritagelse for Børnepligt var bleven godkendt af den grundlovgivende Forsamling, nemlig ved Loven af 12te Februar 1849. Maaffee det ærede Medlem vil gjøre mig den Tjeneste at eftersee mit Foredrag derom i Tidenden.

Formanden. Der vil ved Afstemningen først blive stemt over det under Nr. 1 stillede Vædringsforslag af 12 Medlemmer. Dersom dette vedtages, vil jeg betragte de samme Medlemmers Vædringsforslag under Nr. 2 til § 61 som vedtaget uden Afstemning. I det nævnte Tilfælde vil derhos Justitsministerens Vædringsforslag ikke kunne komme under Afstemning. Som tidligere yttret, vil der ikke blive stemt over de Paragrapher, hvortil der ikke er stillet Vædringsforslag.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning.

1) Vædringsforslag af Ordf., W. Petersen, Bjerring, C. Andersen,